

Тукъ нѣкога пристигналъ младъ търговецъ
и заиздигалъ домъ голѣмъ.
Заскърцали колитѣ съсъ воловетѣ, —
повлѣкли пѣськъ, хоросанъ.

Шѣтали дърводѣлци и зидари,
дошли презъ нѣколко градища чакъ, —
ковѣли скели, дигали дувари
и чукали до мракъ.

Израсналъ домъ за чудо и за приказъ.
Блѣстѣли въ жълто гладкитѣ стени...
Търговецътъ си булката повиналъ.
Затекли мирни дни.

Децата наспорилъ богъ като котета;
растѣли малкитѣ съсъ часове, —
отеквали въ прозорцитѣ, високитѣ,
детински плачъ и смѣхове.
Израсла челядъ, дигнали се сватби.
Башата, вече чорбаджия старъ,
до собата се въ кѣта радвалъ
сѣсъ наниза отъ кехлибаръ.

Домътъ шумѣлъ неспирно, като кошерь.
Поспорвали си често по обѣдъ:
единъ „бомбе“ и панталони носѣлъ,
другъ купилъ си „сахатъ“.